

Dr. Kozma Ágota

**Ügyvéd
a nemzeti jog és
nemzetközi jog
területén**

Dr. Kozma Ágota – ügyvéd
8630 Balatonboglár, Pf. 57.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/734 -0 /2017
Érkezett:	2017 MÁRC 16.
Példány:	1.
Melléklet:	12 db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

– a csatolt meghatalmazással (hiteles fénymásolatban M/1 alatt csatolva) igazolt jogi képviselőm, Dr. Kozma Ágota, ügyvéd (8630 Balatonboglár, Erzsébet utca 73.) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezetének V. cikkét, a XIII. cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését, valamint az Alapvetés fejezet R) cikk (2) bekezdését.

- Ügyfélfogadás megbeszélte időpontban -

jogosult járásbíróságok,
törvényszékek,
ítélőtáblák, valamint a
kúria előtt képviseletre
polgári és
büntetőügyekben

Okiratszerkesztés:
szerződések
végrendeletek

Hagyatéki eljárások

Cégügyek:
elektronikus cégalapítása
végelszámolás
felszámolás
cégadatok módosítása

Letétkezelés

Tanácsadás

8630 Balatonboglár
Erzsébet u. 73

Tel. 06 – 85 – 550 660
Fax 06 – 85 – 550 661

Ügyfélfogadás:
hétfő-csütörtök: 9-12 és 13-16
óra
péntek: 9-12 óra

ügyfélfogadás megbeszélte
időpontban

www.dr.kozma.ugyved.cc

drkozma@ugyved.cc

Bankszámlaszám:
10103788-56323800-01000002
Budapest Bank, Balatonboglár

Adószám:
51303167-1-34

A Somogy Megyei
Ügyvédi Kamara tagja

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések:

- a Győri Ítéltábla Pkf.I.25.858/2014/2. számú végzése (M/3 alatt csatolva)
- a Győri Törvényszék P.20.849/2014/13. számú ítélete (M/4 alatt csatolva)
- a Győri Ítéltábla Pf.I.20.093/2015/26/I. számú ítélete (M/5 alatt csatolva)

A Győri Ítéltábla Pf.I.20.093/2015/26/I. számú ítéletét 2017.01.06-án vettem át, így az Alkotmánybíróságról szóló törvény 30.§ (1) bekezdése alapján az indítvány benyújtása határidőben történik. Az Ítéltábla ítéletével szemben felülvizsgálati eljárás nem került kezdeményezésre.

A másodfokú eljárás fenti ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

- Szabadság és felelősség fejezet V. cikk: „Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.”
- Szabadság és felelősség fejezet XIII. cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.”
- Szabadság és felelősség fejezet XXIV. cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.”
- Szabadság és felelősség fejezet XXVIII cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”
- Alapvetés fejezet R) cikk (2) bekezdés: „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

3. A közvetlen érintettség kifejtése:

Ügyfelem számos szerzői jogvédelem alatt álló film gyártójaként és forgalmazójaként van jelen a médiapiacon több kontinensen. Ügyfelem szellemi alkotásai szerzői jogvédelem alatt állnak (az 1999. évi LXXVI. szerzői jogi

törvény (továbbiakban Szt) 1.§ (1) bekezdés valamint (2) bekezdés g) pontja alapján).

Ügyfelem tapasztalta, hogy fájlcsere-lők útján jogdíj fizetése nélkül, illetve ügyfelem engedélye nélkül számos magyar internethasználó is jogtalanul (Szt. 16.§ (4) bekezdés) használja fel az interneten a szerzői jogvédelem alatt álló filmjeit.

A fájlcsere-lő oldalakon keresztül a jogsértők filmeket töltenek le és a torrentezés alapelvéből következően egyben lehetővé is teszik, hogy mások az eszközükre letöltött filmeket onnan továbbtöltsék. Ügyfelem megbízta a fájlcsere-lők kiszűrésével foglalkozó nemzetközi [REDACTED]

[REDACTED] céget, mely cég ügyfelem engedélyével a fájlcsere-lő oldalakon keresztül jogsértők eszközéről letöltés segítségével ügyfelem szerzői jogvédelem alatt álló filmjeit ellenőrzi egy speciálisan kifejlesztett antipiracy-technológia alkalmazásával és azokat letölti.

Azzal, hogy az ügyfelem által megbízott cég (speciálisan erre szakosodott cégről van szó, mely módszer mind az EU-ban, mind pedig az EU-n kívül elfogadott és szakértői véleményekkel alátámasztott, megbízható módszer) le tudta tölteni a megadott IP-címekről a ügyfelem szerzői jogvédelem alatt álló filmjeit, az IP-cím mögötti személy a művet többszörözte és lehetővé tette más/mások számára a lehívásra történő hozzáférhetővé tételt –, megvalósult a szerzői jog megsértése. Az Szt. 17.§-a felsorolja azokat a cselekményeket, amelyek felhasználásnak minősülnek, így a többszörözés (18-19.§), a nyilvánossághoz közvetítés sugárzással vagy másként (26-27.§). A fentiek alapján ügyfelemnek megsértették a tulajdonhoz való alapvető jogát Magyarországon és világszerte (országhatártól függetlenül bárki számára hozzáférhetővé váltak a művek) – hisz az Szt. 26.§ (8) bekezdés alapján kizárólag neki van joga ahhoz, hogy művét a nyilvánossághoz közvetítse és hogy erre másoknak engedélyt adjon. E joga kiterjed különösen arra az esetre, amikor a művet vezeték útján vagy bármely más eszközzel vagy módon úgy teszik nyilvánosság számára hozzáférhetővé, hogy a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg.

Az informatika eszközeivel azonban csak a lehívásra történő hozzáférhetővé tevők IP-címe állapítható meg ügyfelem számára, az IP-cím mögött álló konkrét jogsértő neve és címe nem, az csak a szolgáltató számára ismert.

Szjt. 94/A § (1) és (3) bekezdései elérhetővé teszik, hogy ügyfelem ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtson be a bírósághoz, ezért ügyfelem először ideiglenes intézkedés iránt nyújtott be kérelmet a Győri Törvényszékhez (M/5 alatt csatolva). A Törvényszék először elutasította a kérelmet, majd a fellebbezést követően a kérelemnek helyt adott és elrendelte az IP-címek mögött adott időpontban álló ügyfelek nevének és címének a kiadását (M/6 alatt csatolva). A kérelmezett az adatkiadásnak nem tett eleget.

A kérelmezett fellebbezését követően az Ítéltábla a Pf.k.I.25.858/2014/2. számú végzésében elutasította az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet. Ezt követően a kérelmező keresetet nyújtott be a Győri Törvényszékhez felperesként (M/7 alatt csatolva), majd a Bíróság felhívására a keresetet kiegészítette (M/8 alatt csatolva).

A Győri Törvényszék a keresetet a P.20.849/2014/13. számú ítéletével elutasította. A felperes fellebbezést nyújtott be, majd a Győri Ítéltábla a Pf. I.20.093/2015/26/I. számú ítéletével az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A fenti bírósági döntések alapvetően ügyfelem álláspontját támasztották alá, ugyanazokra a jogszabályhelyekre hivatkoztak, mint ügyfelem – azonban mérlegelésre hivatkozva a személyes adatok védelmét ügyfelem jogérvényesítése elé helyezték.

A bíróságok döntése, a döntésekben foglalt bírósági álláspontok sérti ügyfelem Alaptörvényben foglalt alapvető jogait.

A másodfokú bíróság ítéletében kifejtett álláspontja szerint az Szjt. 94.§ (4) bekezdés c) pontja alapján ügyfelem az adatszolgáltatásra kötelezését sem ideiglenes intézkedésben, sem keresetben nem kérheti azzal szemben, aki szolgáltatást nyújtott a jogsértés elkövetéséhez.

A másodfokú bíróság ítéletében nem ért egyet a Kúria korábbi Pfv.IV.20.033/2016/5. számú ítéletével, mely szerint amennyiben a kérelmező nem tudja meghatározni az elkövetők kilétét erre a polgári jogon kívül más eljárásokat kell igénybe vennie, azonban nem dönt abban a kérdésben, hogy akkor a polgári jog mely szabálya alapján tud ügyfelem eredményesen a jogsértőkkel szemben fellépni.

Az adatok kiadását az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény 159./A §-a egyértelműen lehetővé teszi, ellentétben a bíróságok álláspontjával:

„**159/A. §** (1) Az elektronikus hírközlő hálózat üzemeltetője, illetve az elektronikus hírközlési szolgáltatás szolgáltatója - az adatkérésre külön törvény szerint jogosult nyomozó hatóság, ügyészség, **bíróság**, valamint nemzetbiztonsági szolgálat törvényben meghatározott feladatai ellátásának biztosítása céljából, a kérelmükre történő adatszolgáltatás érdekében - megőrzi az elektronikus hírközlési szolgáltatás előfizető, illetve felhasználó általi igénybevételével kapcsolatos, az érintett elektronikus hírközlési szolgáltatás nyújtásával összefüggésben a szolgáltató által előállított vagy kezelt alábbi adatokat:

i) internet hozzáférési, internetes elektronikus levelezési, internetes telefonszolgáltatás, illetve ezek kombinációja esetén az elektronikus hírközlési szolgáltatás típusa és a szolgáltatás előfizető vagy felhasználó általi igénybevételének dátuma, kezdő és záró időpontja, az igénybevételnél használt IP cím, felhasználói azonosító, hívószám;

j) internet hozzáférési, internetes elektronikus levelezési, internetes telefonszolgáltatás, illetve ezek kombinációja során az előfizetők, felhasználók egyedi műszaki-technikai azonosítóinak az elektronikus hírközlési szolgáltató általi bármely átalakításának követéséhez szükséges adatok (IP cím, portszám);”

Az Eht. **bármely bíróság** részére lehetővé teszi az adatigénylést, a 159/A§ a büntető eljárásokra tartalmaz külön szabályokat.

Az új Ptk. értelmezési *alapelve alapján* (1:2. §) *A polgári jogi viszonyokra vonatkozó jogszabályokat e törvénnyel összhangban kell értelmezni.*

Az új Ptk. 1:6. §-a a bírói útról úgy rendelkezik, hogy *"Az e törvényben biztosított jogok érvényesítése - ha törvény eltérően nem rendelkezik - bírói útra tartozik."*

Az új Ptk. a szerzői jogokat nem vonta be a szabályozása alá, azokat az Szjt. szabályozza, azonban kiegészítő alkalmazásként az új Ptk. 2:55.§-a akként rendelkezik, hogy *"E törvényt kell alkalmazni a hatálya alá tartozó olyan kérdésekben, amelyeket a szerzői jogról és az iparjogvédelemről rendelkező törvények nem szabályoznak."*

Vagyis, a fenti jogszabályhelyekből következően a bíróság egyértelműen jogosult adatot lekérni, mivel az Szjt-t az értelmezési alapelv alapján az új Ptk-val összhangban kell értelmezni, és ennek következtében a szerzői jogok érvényesítése bírói útra tartozik. Ha valamilyen kérdést az Szjt. nem szabályozna, akkor az új Ptk saját alkalmazásának kötelezettségét írja elő.

A Pp. 2.§ (1) bekezdése kimondja, hogy:

"A bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse."

Álláspontunk szerint fentiekből egyértelműen következik az, hogy a bíróság köteles eljárni és a felperes jogérvényesítését elősegíteni azzal, hogy elrendeli az adatok kiadását annak érdekében, hogy a szerzői jogi jogosult (felperes) az Szjt-ben biztosított jogait (Szjt. XIII. fejezet) az IP-címek mögötti személyekkel szemben érvényesíteni tudja. Amennyiben az alperes nem lenne polgári eljárásban kötelezhető adat kiadására, úgy az Szjt. 94.§ 94./A §-i feleslegesek lennének, mert így soha nem lehetne őket alkalmazni.

Az Eht. 159/A §-a valóban csak a büntetőbíróságot említi, azonban az Eht. 157.§ (10) bekezdése valamennyi bíróság számára lehetővé teszi az adatigénylést.

"Külön tv." az Eht. értelmében a **Ptk**, az **Szjt**, és mivel az Eht. hivatkozott rendelkezése nem külön büntetőbíróságot jelöl, így a polgári bíróság is jogosult adatkérésre. **A polgári bíróságok az Szjt., az új Ptk, illetve a Pp. alapján kötelesek a szerzői jogainak védelmében fellépni és ahhoz hozzásegíteni a**

szerzőt (felpereset), hogy a további jogsértéseknek gátat tudjon vetni. Ehhez azonban az szükséges, hogy az IP címek mögötti előfizetők kilétéről tudomást szerezzon a felperes. Az IP-címek mögötti előfizetőkről egyedül az alperes tud információt adni, méghozzá csak jogszabályban előírt határidőn belül.

A szolgáltató köteles az adatokat tárolni és a bíróságnak kiadni. Mivel az adatok nem kerülnek a végtelenségig tárolásra és megőrzésre, így a törvényhozó pont erre a helyzetre – az európai uniós normák alapján (pl. Európai Parlament és a Tanács 2001/29. EK irányelve (2001.május 22.) – tette lehetővé az ideiglenes intézkedés kérelmezését, de végső eszköznek a kereset benyújtását.

A Kúria fenti ítélete a más jogágra való utalással nyilvánvalóan a büntetőjogra céloz. Ügyfelem feljelentést tett a Btk. 385.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő nagyobb vagyoni hátrány okozásával elkövetett szerzői vagy szerzői joghoz kapcsolódó jogok megsértése büntettének megalapozott gyanúja miatt. A Zalaegerszegi Járási Ügyészség B.2320/2013/1. szám alatti határozatában, a NAV Veszprém Megyei Vizsgálati Osztály I. 65007/414/2013.bü KDRBI szám alatti határozatában és a Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség B.3146/2013/1. szám alatti eljárást megszüntető határozatában kifejtette, hogy a feljelentés elutasítása nem akadályozza annak, hogy a feljelentő a vagyoni igényét az egyes jogsértő felhasználókkal szemben egyéb jogi úton érvényesítse. A fenti büntetőeljárások egyikében sem kérte le a nyomozóhatóság az IP-címekhez tartozó személyek nevét és címét.

A két jogág egymásra mutogat, ami kiváltképpen sérti ügyfelem lentebb kifejtett alapvető jogait.

Anélkül, hogy valamilyen eljárás keretében az IP-címekhez tartozó név és cím megállapításra kerülne, ügyfelem nem tudja a tulajdonhoz kötődő jogait érvényesíteni polgári eljárás keretében (de más eljárás keretében sem). Az Szjt. 94/A § (1) és (3) bekezdése pont erre az esetre nyújt lehetősége az ideiglenes intézkedés szolgáltatóval szembeni alkalmazásra, majd azt követően kereset benyújtására azzal, hogy adatszolgáltatásra kötelezik a szolgáltatót.

Az 1994-ben kötött TRIPS egyezmény a WTO által adminisztrált nemzetközi egyezmény, mely a tagjai számára minimumszabályokat ír elő. A TRIPS egyezmény a legátfogóbb nemzetközi egyezmény, szinte az összes alkotás, valamint az üzleti titok is szabályozási körében szerepel.

Az egyezményt és mellékleteit az **1998. évi IX. törvény hirdette ki**, ezért annak szabályai kötelezőek Magyarországra is.

A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának honlapján a következő tájékoztató olvasható a TRIPS Egyezményről: (Forrás: <http://www.sztnh.gov.hu/kiadv/ipsz/199806/csiki.html>)

“A szellemi tulajdonjogok érvényesítése

A TRIPS Egyezmény létrehozásának az alapkoncepciója a szellemi tulajdon lehető legerősebb oltalmi rendszerének megteremtése volt. A magas szintű oltalom nem csak az oltalmi minimumok felállítását feltételezi, hanem a hatékony jogérvényesítés eszközrendszerének kodifikálását és annak gyakorlatba való átültetését is. Ezért a TRIPS Egyezmény a tagállamok elé hármas követelményt állít, azaz jogrendszerük feleljen meg:

- a) az általános,
- b) a **polgári, büntető- és államigazgatási eljárásokkal kapcsolatos** illetve
- c) a határforgalommal kapcsolatos különleges követelményeknek.

A TRIPS Egyezmény III. Része a jogérvényesítés szempontjából egységesen kezeli a szellemi tulajdonjogokat, vagyis **az Egyezményben meghatározott valamennyi szellemi alkotásra vonatkozó jog megsértése esetén "hatékony" eljárást kell a tagállamoknak lehetővé tenni.** Az általános jogelvek mellett, amelyeket a tagállamok jogrendszerei aggályok nélkül teljesítenek, a TRIPS 41. cikkének 5. bekezdése kimondja, hogy a tagállamok nem kötelesek különálló jogrendszer létrehozására, amely az általános jogérvényesítési rendszer mellett működne.

A szellemi tulajdonjogok érvényesítését célzó eljárásokkal kapcsolatban a TRIPS a bírósági út igénybevételének lehetővé tételét hangsúlyozza (42. cikk). ...

A polgári eljárások általános szabályai közül kiemelést érdemel a 43. cikk bizonyítási eljárással kapcsolatos rendelkezése, amely szerint ha az egyik fél

általában rendelkezésre álló bizonyítékot mutat be igényének alátámasztására és olyan bizonyítékot nevez meg az igényének alátámasztására, amely az ellenfél birtokában van, a bíróság elrendelhesse az ilyen bizonyítéknak az ellenfél általi bemutatását azzal, hogy a bizalmas információk védelmét megfelelő feltételek mellett biztosítani kell. ...

A TRIPS 47. cikke előírja, hogy a bíróság kötelezhesse a jogsértőt, hogy adjon tájékoztatást a jogosultnak a jogsértő termék vagy szolgáltatás előállításában és forgalomba hozatalában részt vevő harmadik személyek kilétéről és forgalomba hozatali csatornáiról - kivéve, ha ez nem állna arányban a jogsértés súlyával."

Álláspontunk szerint a felperes a torrentezéssel akkora kár éri, ami túlmutat az IP-címek mögötti személyek személyes adatainak védelmét.

Az Szjt. és a Ptk. által Magyarország megvalósítja azt a tagállami kötelezettségét, hogy a TRIPS Egyezményben foglalt elvek érvényre jussanak, mivel az abban foglaltakat átemelte a nemzeti jogba. Megteremti annak a lehetőségét, hogy polgári ügyben a bíróságok adatszolgáltatásra kötelezhessék a szolgáltatót, így a magyar szabályok, mint pl. az Szjt., megfelel a TRIPS-nek. Más kérdés a nemzeti jogba átemelt jogszabályok alkalmazása. A felperes álláspontja szerint a Bíróságok nem alkalmazzák, vagy ha alkalmazzák is az átemelt jogszabályokat, azok alkalmazása helytelen.

Az Szjt. alábbi rendelkezései teszik lehetővé a szerzőnek azt, hogy adatkéréshez folyamodjon: 94.§ (1) bek. d) pontja, valamint a (4) bekezdés c) pontja alapján:

94. § (1) Jogainak megsértése esetén **a szerző** a jogsértővel szemben - az eset körülményeihez képest - a következő polgári jogi igényeket támaszthatja:

d) követelheti, hogy a jogsértő szolgáltatson adatot a jogsértéssel érintett dolgok vagy szolgáltatások előállításában, forgalmazásában, illetve teljesítésében résztvevőkről, a jogsértő felhasználásra kialakított üzleti kapcsolatokról;

(4) A szerző az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott igényt azzal a személlyel szemben is támaszthatja, aki

c) kereskedelmi mértékben nyújtott szolgáltatást a jogsértés elkövetéséhez;

(6) Az (1) bekezdés d) pontja és a (4) bekezdés alapján a jogsértő, illetve a (4) bekezdésben meghatározott személy különösen a következő adatok szolgáltatására kötelezhető:

a) a jogsértéssel érintett dolgok, illetve szolgáltatások előállításában, forgalmazásában, illetve teljesítésében **résztevők**, a jogsértéssel érintett dolgokat birtoklók, valamint a forgalmazásba bevonni kívánt vagy bevont nagy- és kiskereskedők **neve és címe**;

Tehát jogosan kérte a felperes a név és cím kiadását az alperestől. A polgári jogi igények érvényesítése polgári bíróságra tartozik. Az, hogy Magyarországon eddig nem folyamodtak számottevően ehhez a törvény adta lehetőséghez – nyilván a technikai háttér és információhiány miatt (pl. nem állt a szerzők rendelkezésére az IP cím) -, még nem jelenti azt, hogy a polgári bíróságnak ne lenne joga az adatkiadás megállapításához.

Az SZJSZT (Szerzői Jogi Szakértő Testület) 07/08/1. számú szakvéleménye is elismeri, hogy a szolgáltató adatszolgáltatási kötelezettsége fennáll akkor is, ha nem tudott arról, hogy szerzői jogsértés elkövetéséhez működött közre, mivel az adatszolgáltatásra kötelezés a harmadik személyek vonatkozásában is objektív alapú polgári jogi jogkövetkezmény.

A fentiek alapján a felperesi álláspont továbbra is az, hogy az Szjt. a nemzetközi jogszabályoknak megfelelően szabályozza az adatkiadási kötelezettséget, összhangban már vonatkozó jogszabályokkal, így fennáll az alperes adatkiadási kötelezettsége.

Nem értünk egyet azzal a bíróságok által tett megállapítással, hogy a jogsértő csak rendszeresítés/vagy ellenszolgáltatással ellentételezett tevékenysége esetén válik magánjellegű közlőn túlmutató felelőssé személlyé, ezért a szolgáltató nem köteles kiadni az IP-cím mögötti személy adatait. Nem tekinthetjük magánjellegű közlésnek a lehívásra történő hozzáférhetővé tételt és a többszörözést az alábbiak miatt:

Az Szjt. Nagykommentár szerint: „Kérdés, hogy a fájlcserélő/fájlmegosztó, videomegosztóra szerzői jogi védelem alatt álló tartalmat feltöltő természetes

személy magánjellegű közlést végez-e, tehát adatai kiadása az előbb említett szabályok alapján megtagadható-e. A fájlcsere több mint szabad magáncélú másolás - ez szerzői jogi szemmel evidens, hiszen megvalósul nyilvánossághoz közvetítés is a szerzői jogilag védett fájlok továbbítása útján, és a másolatkészítés sem magánérzékelés céljára, hanem nyilvánossághoz közvetítési célra is történik, tehát ez is ütközik a szabad felhasználás háromlépcsős tesztjébe [Szt. 33. § (2)-(3) bek.]. A videomegosztóra feltöltés esetén nyilvánvaló, hogy engedélyhez kötött nyilvánossághoz közvetítés (lehívásra hozzáférhetővé tétel) valósul meg, a magatartáshoz a saját szolgáltatását pusztán tárhelyszolgáltatásként minősítő közvetítő szolgáltató nyújt kereskedelmi mértékű közvetítést.

A fájlcserélő (videomegosztó platformra védett tartalmat feltöltő) magánszemély túllép a magánjellegű közlésen és az Ektv. értelmében a cserére/megosztásra felkínált, feltöltött fájlok, mint tartalom szolgáltatójává [2001. éi CVIII. törvény az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő megállapodások egy kérdéseiről, továbbiakban Ektv.: Ektv 2. § k) pont] válik. Ezt az állítást arra lehet alapozni, hogy meghatározhatatlan, nagyszámú személynek, azaz a nyilvánosságnak szól a közlés, a közléssel más személy kizárólagos joga által védett tartalomhoz (nem saját tartalomhoz) enged hozzáférést a személy, és e tartalomhoz bárki hozzáférhet. A szolgáltatót viszont az Ektv. alapján terheli az a kötelezettség, hogy adatait, ideértve az elérhetőségét biztosító adatokat is, folyamatosan közölje (Ektv. 4. §). Más szóval a szolgáltatóvá „előlépő” fájlcserélő, videomegosztó platformra feltöltő magánszemélyre már az Ektv. szerint is fennálló tájékoztatási kötelezettség vonatkozna, amely sajátos kivételt jelentene az igénybe vevőt (elektronikus hírközlési értelemben: előfizetőt) egyébként teljesen indokoltan megillető adatvédelem alól. Ekkor már fennállna álláspontunk szerint a kereskedelmi mértékű hozzáférési, vagy tárhely-, vagy gyorsító tárolási szolgáltatást nyújtó közvetítő szolgáltató tájékoztatási kötelezettsége a fájlcserélő, videomegosztóra feltöltő személyek adatairól, amelyek írásba foglalt előfizetői szerződés esetében rendelkezésre állnak. A számlázáshoz ugyanis szükség van az internetre való minden egyes „belépéskor” automatikusan kiosztott, az adott adatforgalom azonosításához szükséges dinamikus IP azonosítónak az előfizető adataival való összekapcsolására (például előre fizetéssel járó hozzáférés-biztosítási

szolgáltatás esetén, vagy akkor ha a fájlcsere, videomegosztóra feltöltő személy internetkávézóban, vagy „hot spot” helyen használja a világhálót, nem áll fenn, illetve nem érvényesíthető a szolgáltatást igénybe vevő adatainak megadására vonatkozó kötelezettség).“

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy a jogsértő (az IP-cím mögötti előfizető) nem magánjellegű közlést végez, szerzői jogvédelem alatt álló műveket többszöröz (tesz az eszközén olyan mappába, melyhez mások is hozzáférnek /megosztott mappa/ és a műveket mások számára hozzáférhetővé teszi), nem saját „szórakozására” nézi a műveket, hanem másoknak (számtalan sok személynek) lehetőséget biztosít arra, hogy illegálisan ők is letöltsék a műveket, így fennáll az alperes adatkiadási kötelezettsége. Amennyiben az alperesnek nem állna fenn az adatkiadási kötelezettsége, úgy a felperes nem tudna fellépni azon konkrét jogsértőkkel szemben, akiknek jelenleg csak egy adott időpontban (a letöltés időpontjában) alperes által kiosztott IP-címét ismeri, így az Szjt-ben szabályozott semmiféle jogérvényesítést velük szemben nem tud alkalmazni és a jogsértésekre vonatkozóan újabb bizonyítékokat sem tud benyújtani. A Pp. szerint a keresetben meg kell adni az alperes nevét és címét. Amennyiben a felperes közvetlenül az IP-címek mögötti személyekkel lépne fel polgári peres úton, úgy a keresetben csak **alperesként egy IP-címet** tudna megadni. Ilyen esetben azonban a bíróság a **keresetet idézés kibocsátása nélkül elutasítaná**. Tehát a jogérvényesítéshez mindenképpen szükséges az alperes adatkiadásra kötelezése.

Amennyiben nem lenne az alperes adatkiadásra kötelezhető, úgy az Szjt. szabályai, ideértve a nemzetközi egyezmények is, céltalnak és üresek lennének.

Az alperes nem vitatta a szerző szerzői minőségét, előadta, hogy nem tekinti magát „tettestársnak” és anyagi felelősséggel sem tartozik a szerzői jog megsértése miatt. A felperes pedig nem nevezte az alperes „tettestársnak”, mivel a jogszabály felmenti az alperest az IP-címek mögötti személyek jogsértésével kapcsolatos kártérítési igények alól.

A felperes nem állította, hogy az alperes részt vett a jogtalan felhasználásban. A felperes az Szjt. 94.§ (4) bekezdés c) pontjában biztosított jogát kívánja az

alperessel szemben érvényesíteni, mivel kereskedelmi mértékben nyújt szolgáltatást az IP-címek mögötti személyek jogsértéséhez. Ez nem azt jelenti, hogy a jogtalan felhasználásban részt vesz az alperes és ezért kérjük az adatkiadásra való kötelezését, hanem azért kérhetjük a törvény alapján adatok kiadásra kötelezését (más nem is rendelkezik ezen adatokkal a szolgáltatón kívül) az alperesnek, mivel az alperes szolgáltatását veszik igénybe a jogsértés elkövetéséhez és csak ő van az adatok birtokában.

A Törvényszék helyesen állapítja meg, hogy az alperes a 2001. évi CVIII. törvény az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szerint közvetítő szolgáltatónak minősül, azonban az adatkiadási kötelezettségét jogszabályellenesen korlátozza.

Az Ítélet tábla az Elker.tv. 13/A§ (6) bekezdésére hivatkozik, mely szerint az igénybe vevő azonosító adatait az igénybe vevő hozzájárulása nélkül nem adhatók át harmadik személy számára. Ezen jogszabályhely alkalmazása jelen esetben jogszabálysértő, ugyanis az Szjt., mint speciális szabály ad lehetőséget az adatok kiadására. Amennyiben ellentmondás lenne két szabály között, azt haladéktalanul fel kell oldani, ugyanis az Szjt-ben biztosított jogok "alulmaradása" esetén Magyarország nem teljesíti az Európai Unióban vállalt kötelezettségét, mely szerint megfelelő védelmet és eljárást biztosít (papíron a jog biztosított, de a gyakorlatban nem) a szerzőknek szerzői jogaik védelme érdekében. Ebben az esetben a szerzőnek semmiféle jogi eszköz nem állna a rendelkezésére Magyarországon, hogy jogainak érvényt szerezhessen. Az Elker.tv. 13/A§ (6) bekezdésének az Szjt. fölé helyezésével, illetve az Eht. 157.§ (10) bekezdésének figyelmen kívül hagyásával mind a bíróságok, mind pedig a szolgáltatók támogatnák a jogsértőket, a jogsértések elkövetőit. Egyértelmű, hogy jogvédelmi célból kéri a felperes az adatok kiadását és nem más, gazdasági előny szerzése céljából.

Az Európai Bíróság C-435/12. számú ügyben megállapította, hogy a 2004/48 irányelv 1. cikke az irányelv célját a következőképpen határozza meg: „Ez az irányelv azokról az intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról szól, amelyek a **szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához**

szükségesek. Ezen irányelv alkalmazásában a »szellemi tulajdonjogok« magukban foglalják az iparjogvédelmi jogokat.” Ezen irányelv 2. cikke, amely az irányelv hatályára vonatkozik, (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik: „A közösségi vagy tagállami jogszabályokban esetlegesen foglalt eszközök sérelme nélkül – amennyiben azok kedvezőbbek a jogosultak számára – az ebben az irányelvben foglalt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat a 3. cikkel összhangban alkalmazni kell a közösségi jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely szellemi tulajdonjog megsértése esetén.”

60. bekezdés szerint emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/48 irányelv, amint az az 1. cikkéből kitűnik, **a tagállamokban különböző intézkedések, eljárások és jogorvoslatok** e célból történő bevezetésével **a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásának biztosítását célozza.**

A 61. bekezdés szerint a Bíróság kimondta, hogy a 2004/48 irányelv rendelkezései nem a szellemi tulajdonjogok valamennyi vonatkozásának, csupán azoknak a szabályozására irányulnak, amelyek egyrészt **e jogok tiszteletben tartásával, másrészt azok megsértésével kapcsolatosak**, az arra szolgáló hatékony jogorvoslati eljárások meglétének előírásával, hogy valamennyi **fennálló szellemi tulajdonjogi jogsértés megszűnjön, vagy orvoslásra kerüljön.**

Tehát mivel az adatkiadás kérését az Szjt. a polgári jogi jogérvényesítés fejezetben tárgyalja, így egyértelmű, hogy Magyarország ezzel kíván hozzájárulni ahhoz, hogy a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásra kerüljenek, illetve a jogsértések megszűnjenek, orvoslásra kerülhessenek.

A másodfokú bíróság arányosságra hivatkozik. Az ítélet után a felperes nem tud a jogsértőkkel szemben semmiféle jogi úton fellépni, tehát jogainak védelmére semmiféle eszközt nem biztosít a magyar jog a gyakorlatban - holott az Szjt.-ben az adatkiadás konkrétan meg van nevezve (Szjt. 94.§ (6)), tehát a jogai aránytalanul nagy hátrányt szenvednek.

Az, hogy a szerző jogai abszolút nem részesülnek védelemben, az ítéletek alapján azonban a jogsértők személye védelemben részesül, jogszabályellenes, kimondottan aránytalan a szerzővel szemben. Az intézkedéssel a szerző nem többletjogosítványokat, többletjogokat kíván szerezni, csak érvényre akarja juttatni a meglévő, Szjt.-ben biztosított jogát. Az IP-címek mögötti személyek azonban az Szjt. fenti szabályainak "nem-alkalmazásával" előnyösebb helyzetbe kerülnek, mint a szerző, ugyanis következmények nélkül többszörözhetnek műveket és tehetik azokat mások számára hozzáférhetővé.

Amennyiben a szerző felléphet a közvetítő szolgáltatóval szemben, mivel az vitathatatlanul kereskedelmi mértékben nyújt szolgáltatást a jogsértés elkövetéséhez, de az Elker.tv. 13/A § (6) alapján adatkiadásra nem lenne kötelezhető, akkor a szerző fellépési joga semmibe vész. Vagyis kap egy jogot, amit egy másik bekezdés "megsemmisít" (szólással élve: Nesze semmi, fogd meg jól!). Ez biztosan nem a jogalkotó akarata. Főleg akkor nem, ha figyelembe vesszük az Eht. 157. § (10) bekezdését, ami arról rendelkezik, hogy bíróság adatkiadást rendelhet el. Ezek szerint az Eht. 157. § (10) bekezdése is felesleges.

Ha az internetet szolgáltatók általános szerződési feltételeit megnézzük, akkor megállapítható, hogy a szolgáltató elhárítja magától a felelősséget arra az esetre, ha a hatóság döntése alapján ki kell adnia a szerződéses fél adatait. Az általános szerződési feltételekben így a szerződő fél tájékoztatást kap arról, hogy milyen esetben adják ki az adatait a szolgáltatók, így az alperes is. Mivel aláírta a szerződést az IP-cím mögötti személy, ezzel elfogadta az általános szerződési feltételeket, tehát az Elker.tv. 13/A § (6)-ban elvárt tájékoztatást megkapta, sőt hozzájárult az adatai kiadásához a szerződés aláírásával.

Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 4. § (1) bekezdése szerint személyes adat **kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető**. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie.

(2) Csak olyan személyes adat kezelhető, amely **az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas**. A személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető.

5. § (1) Személyes adat akkor kezelhető, ha

- a) ahhoz az érintett hozzájárul, vagy
- b) **azt törvény** vagy - törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben - helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból **elrendeli** (a továbbiakban: kötelező adatkezelés).

6. § (1) Személyes adat kezelhető akkor is, ha az érintett hozzájárulásának beszerzése lehetetlen vagy aránytalan költséggel járna, és a személyes adat kezelése

- a) az adatkezelőre vonatkozó jogi kötelezettség teljesítése céljából szükséges, vagy
- b) az adatkezelő vagy **harmadik személy jogos érdekének érvényesítése céljából szükséges**, és ezen érdek érvényesítése a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásával arányban áll.

(4) Ha a hozzájáruláson alapuló adatkezelés célja az adatkezelővel írásban kötött szerződés végrehajtása, a szerződésnek tartalmaznia kell minden olyan információt, amelyet a személyes adatok kezelése szempontjából - e törvény alapján - az érintettnek ismernie kell, így különösen a kezelendő adatok meghatározását, az adatkezelés időtartamát, a felhasználás célját, az adatok továbbításának tényét, címzettjeit, adatfeldolgozó igénybevételének tényét. A szerződésnek félreérthetetlen módon tartalmaznia kell, hogy az érintett aláírásával hozzájárul adatainak a szerződésben meghatározottak szerinti kezeléséhez.

(5) Ha a személyes adat felvételére az érintett hozzájárulásával került sor, az adatkezelő a felvett adatokat törvény eltérő rendelkezésének hiányában

- a) a rá vonatkozó jogi kötelezettség teljesítése céljából, vagy
- b) az adatkezelő vagy **harmadik személy jogos érdekének érvényesítése céljából**, ha ezen érdek érvényesítése a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásával arányban áll

további külön hozzájárulás nélkül, valamint az érintett hozzájárulásának visszavonását követően is kezelheti.

A fentiekből megállapítható, hogy nem kell az alperes szerződéses feleinek a kimondott hozzájárulása ahhoz, hogy jelen kereset tárgyát képező esetben az adataik kiadásra kerülhessenek (5. bekezdés). Az adatokra és csakis a keresetben meghatározott adatokra azért van szükség, hogy harmadik személy (felperes) jogos érdekei érvényesítésre kerülhessenek.

Az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve (1995. október 24. Adatvédelmi irányelv), illetve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról és a 2011. évi CXII. törvény:

Az irányelv 13. cikkének (1) bekezdés g) pontja szerint a tagállamok jogszabályokat fogadhatnak el a 6. cikk (1) bekezdésében, a 10. cikkben, a 11. cikk (1) bekezdésében, valamint a 12. és a 21. cikkben foglalt jogok és kötelezettségek körének korlátozására, amennyiben a korlátozás az alábbiak biztosításához szükséges:

g) az érintett, vagy **mások jogainak és szabadságainak védelme miatt.**

A 2011. évi CXII. törvény az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja (77.§).

Ezen törvény 19. § szerint **az érintettnek a 14-18. §-ban meghatározott jogait törvény korlátozhatja** az állam külső és belső biztonsága, így a honvédelem, a nemzetbiztonság, a bűncselekmények megelőzése vagy üldözése, a büntetés-végrehajtás biztonsága érdekében, továbbá állami vagy önkormányzati gazdasági vagy pénzügyi érdekből, az Európai Unió jelentős gazdasági vagy pénzügyi érdekéből, valamint a foglalkozások gyakorlásával összefüggő fegyelmi és etikai vétségek, a munkajogi és munkavédelmi kötelezettségszegések megelőzése és feltárása céljából - beleértve minden esetben az ellenőrzést és a felügyeletet is -, továbbá az érintett **vagy mások jogainak védelme érdekében.**

Egyrészről az Szjt. 94.§ (1) bekezdés d) pontja tartalmazza a fenti korlátozást, vagyis a személyes adatok védelmének feloldását, mivel kiadni rendeli a jogsértők Szjt. 94.§ (6) bekezdés szerint az (1) bekezdés d) pontja és a (4) bekezdés alapján a jogsértő, illetve a (4) bekezdésben meghatározott személy következő adatait:

a) a jogsértéssel érintett dolgok, illetve szolgáltatások előállításában, forgalmazásában, illetve teljesítésében résztvevők, a jogsértéssel érintett dolgokat birtoklók, valamint a forgalmazásba bevonni kívánt vagy bevont nagy- és kiskereskedők neve és címe;

Másrészről a már korábban is hivatkozott Eht. 157.§ (10) bekezdése is korlátozza a személyes adatok védelmét, amikor lehetővé teszi az adatkiadást bírósági megkeresésre.

A felperes álláspontja szerint a döntés során a Tisztelt Bíróságoknak figyelembe kell venniük, hogy az Adatvédelmi irányelv alapján, amennyiben egy elektronikus közlés nem éri el az információs társadalmi szolgáltatás szintjét, **vagyis csak magánjellegű közlésnek minősül**, akkor a magánjellegű közlést tevő személyre nézve nem érvényesíthető a tájékoztatáshoz való jog, azaz **ez a személy névtelen maradhat akkor is, ha szerzői jogot sért**. De ha nem magánjellegű közlésről van szó, akkor a személy nem maradhat névtelen szerzői jogsértés esetében. A jogsérő „fájlcsereelő” magánszemély túllép a magánjellegű közlésen. Mivel az IP-cím mögött álló, a fájlcsereben résztvevő személyek nem magánjellegű közlést végeznek, hanem szolgáltatóvá „lépnek elő”, ezért nem illeti meg őket az adatvédelem.

A bíróságok a döntéseikben mind az ideiglenes intézkedésről való döntés során, mind pedig a kereset elbírálásakor figyelmen kívül vették az Szjt. szabályait.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel:

A bírói döntések azért ütköznek az Alaptörvény Alapvetés fejezet R) cikk (2) bekezdésébe, mert az elsőfokú és a másodfokú bíróságok figyelmen kívül hagyták döntésük során a nemzetközi és uniós normákat. A bíróságok az Szjt.-nek az ügyre vonatkozó rendelkezéseit bár idézték, de azokat döntésük során

figyelmen kívül hagyták, azonban olyan érvekre hivatkoztak, melyeknek nincs jogszabályi alapjuk vagy ellentétesek a jogszabállyal. Tehát a figyelmen kívül hagyott normák a döntést hozó bíróságokat nem kötelezték, azokat nem tartották be, azoktól függetlenül hozták a döntést.

A bíróságok döntései azért ütköznek az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet XXIV. cikk (1) bekezdésébe, mert ügyfelemnek joga van ahhoz, hogy hatóságok (így bíróságok is) ügyét tisztességes módon bírálják el. Azzal, hogy mindkét fokon a bíróságok megtagadták ideiglenes intézkedésként és a kereseti kérelemnek nem adtak helyt, nem jártak el tisztességesen és nem döntöttek megfelelően. Tisztességes eljárás során a bíróságok csak olyan ok alapján utasíthatták volna el ügyfelem beadványát/keresetét, melyeket jogszabályok számukra biztosítanak. Az indokolásokban felhozott elutasítási okok azonban nincsenek jogszabályokban meghatározva.

A bíróságok döntései azért ütköznek az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet XXVIII. cikk (1) bekezdésébe, mert ügyfelem a perben a jogait nem tudta érvényre juttatni a jogszabályi rendelkezések ellenére. A bíróság elutasító okai jogforráson kívüliek.

Az Alaptörvény kommentárja szerint „a tisztességes ügyintézés követelménye nem csupán a jogszabályok megtartásával azonos, bár ez mindenképpen szükséges feltétele annak. A fair eljárás azonban ennél többet is jelent, az írott eljárási alapelvek megtartása mellett az olyan szabályokat, mint az udvarias ügyintézés, de szorosan összefügg ez a szabály az ésszerű időn belül történő döntés követelményével.” Az Alaptörvény így kimondja, hogy alapvető eleme a tisztességes eljárásnak a jogszabályok megtartása. Az ügyben a bíróságok nem tartották be az Szjt. ügyre vonatkozó szabályait (pl. nem rendelték el az adatkiadást), így ügyfelem jogérvényesítését tették lehetetlenné, mellyel kárt okoztak ügyfelemnek. Ügyfelem kára a kérelem/kereset elutasítása miatt az igényérvényesítésének a lehetetlenné válása évente több ezer jogsértővel szemben, mely természetesen széleskörűen is kifejezhető.

A tisztesség elve az Alaptörvény kommentárja alapján „magába foglalja a bírósághoz fordulás jogát is, amelynek szervezeti oldala - a szintén az

Alaptörvény által deklarált - az igazságszolgáltatás bírói monopóliumának elve.“ Az elsőfokú bírósági döntés nem tartalmaz semmiféle olyan indokot, hogy ügyfelem nem volt jogosult a kérelem/kereset benyújtására. A másodfokú határozat szerint ügyfelemnek bizonyítania kellett volna a rendszeres és/vagy ellenszolgáltatással ellentételezett jogsértést azon jogsértők vonatkozásában, akiknek az adataihoz nem fér hozzá. Hogyan bizonyítson pl. ellenszolgáltatás meglétét ügyfelem, ha nem tudhatja meg, hogy kik állnak az IP-címek mögött? Ez egy olyan elvárás ügyfelemmel szemben, melynek soha nem tud eleget tenni – az eljárást pont azért indította, hogy megtudja, kikkel szemben tud fellépni, szintén az Szjt.-ben biztosított követeléseivel.

A bírói döntések azért ütköznek az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet XIII. cikk (1) bekezdésébe, mert ügyfelem tulajdonhoz való alapvető jogát sértik.

Az Alaptörvény indokolása szerint „a tulajdonhoz való jog számos más alapvető jogtól eltérően nem egy eleve adott természetes állapotot jelöl, hanem csupán meghatározott társadalmi közegben, az állam általi jogi szabályozás keretei között, annak előfeltételével létezik”. Álláspontunk szerint ügyfelem tulajdonhoz való jogát a szerzői jogi törvény, mint állam általi jogi szabályozás teremti meg az Szjt. 4. § (1) bekezdésével: „A szerzői jog azt illeti, aki a művet megalkotta (szerző).”

Az Alaptörvény kommentárja szerint: „a nemzetközi dokumentumok közül szinte valamennyi kitér a tulajdonhoz való jogra. Így említhető az ENSZ deklarációja, amely szerint a tulajdonhoz való jog lehet egyéni, illetve kollektív jog, illetve kimondja, hogy a tulajdonától senkit nem lehet megfosztani. Hasonló követelményeket rögzít az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez fűzött Első kiegészítő jegyzőkönyv, amely szerint minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. ... Az Európai Unió Alapjogi Chartája ...kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökölni hagyja. ... A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni. A szellemi tulajdon védelmet élvez.”

Azzal, hogy a bíróságok (és a nyomozóhatóságok) ügyfelem elől elzárták az ideiglenes intézkedés útját és a kereset elutasításával a jogai érvényesítésében korlátozták, megsértették a tulajdonához, a szellemi tulajdonához való alapvető jogát. Az Szjt. az ideiglenes intézkedést a kereset benyújtása előtt biztosítja a kérelmező részére. A kérelmezettel szemben kért ideiglenes intézkedés és kereseti kérelem (adatkiadás) ügyfelem jogszabály által biztosított egyetlen joga, hogy tulajdonát számára IP-címekkel ismert jogsértőkkel szemben megvédje. Miután az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasításra került, úgy ügyfelem a fokozatosság elvét figyelembe véve keresetet nyújtott be adatkiadásra kötelezés miatt.

Az Alaptörvény kommentárja kifejti, hogy „a tulajdonhoz és az örökléshez való jog kétség kívül alapvető jog, amelyre irányadó az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet I) cikk rendelkezése, valamint a jogegyenlőség és megkülönböztetés tilalmának követelménye.” Mivel az Alaptörvény a tulajdonhoz való jogról kimondja, hogy alapvető jog, így ügyfelem jogosan él az alkotmányjogi panasz jogával.

Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet I. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartni. Ugyanezen cikk (4) bekezdése a törvény által létrehozott jogalanyok számára is biztosította azokat az alapvető jogokat, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

Az Alaptörvény elismeri a vállalkozás szabadságát, így gazdasági társaságok – mint ügyfelem – létezését is, így számára is biztosítja az embert megillető alapvető jogokat.

Az Alaptörvény kommentárja szerint „az alkotmányi tulajdonfogalom az Alkotmánybíróság értelmezésében hagyományosan nem azonos a polgári jogi tulajdonfogalommal, amely szerint a tulajdon a birtoklás, használat és rendelkezés jogának az együttesét jelenti. Ez utóbbinak a korlátozása azonban nem biztos, hogy érinti az alkotmányos tulajdonfogalmat, amelynek korlátozása tekintetében a szükségességi-arányossági tesztet kell alkalmazni. Az Alkotmánybíróság döntésében már rámutatott, hogy a tulajdonjog valamely

tartalmi elemének a korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak a korlátozásával, és ezáltal csak akkor alkotmányellenes, ha az nem elkerülhetetlen, vagyis, ha kényszerítő ok nélkül történik, továbbá ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Ebből következik, hogy az alkotmányos szabályok eleve teret engednek az alapjogok törvényi korlátozásának, ha a korlátozás az alapjog lényeges tartalmát nem érinti. Márpedig nem érinti az alapjog korlátozhatatlan lényegét az olyan törvényi szabályozás, amely a korlátozást valamely más alkotmányos jog teljesítése és garantálása érdekében alkalmazza, tehát ha a korlátozást valamilyen más alkotmányos jog biztosítása elkerülhetetlenül szükségessé teszi, feltéve, ha a korlátozás e jog biztosításával - mint alkotmányos céllal - arányban áll és azt nem lépi túl. (2299/B/1991. AB határozat).“ Az Szjt. korlátozza ügyfelem jogát, amennyiben a szerzői jog védelme alá tartozó mű magáncélú használatát megengedi és azt nem tekinti jogsértőnek. Ügyfelem esetében azonban nem áll fenn más alkotmányos jog teljesítése és garantálása érdekében korlátozás a „tulajdon” alapjoggal szemben.

A tulajdonhoz való jog védelme az eddigi gyakorlat alapján nem foglalja magába a tulajdonszerzéshez való jogot, amely nem alapjog (35/1994. (VI. 24.)), viszont a meglévő tulajdon védelmét igen. Ügyfelem a meglévő tulajdonát szeretné megvédeni törvény adta keretek között a jogsértőkkel szemben. A bírósági döntések alapján erre azonban nincs módja.

A II. fokú bíróság ítéletében a bírói mérlegelésre hivatkozik és a jogsértőket részesíti védelemben azért, mert esetlegesen a külön jogsértőkkel szembeni fellépés során a filmek kapcsán a jogsértő szexuális hajlamára is következtetni lehet. Vagyis a bíróság szerint ha a felperes az IP-cím mögötti személlyel szemben fellép polgári perben, mely eljárás nyilvános, akkor kiderül, hogy XY ügyfelem filmjeit előszeretettel nézi és osztja meg, így ezáltal személyiségi joga sérül. Ezzel az indokolással nem ismeri el a II. fokú bíróság, hogy ügyfelem filmjei egyenértékűek más filmekkel (pl. a Titanikkal, vagy más művészeti ágba tartozó filmmel), így a döntése sérti az Szjt. 1.§ (3) bekezdését, mely szerint a szerzői jogi védelem az alkotást a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni, eredeti jellege alapján illeti meg. A védelem nem függ mennyiségi, minőségi, esztétikai jellemzőktől vagy az alkotás színvonalára vonatkozó

értékítélettől. A döntésben a jogsértők szexuális életére való hivatkozás és ennek a figyelembe vétele messze túl van azon a határon, melyet a bíróság a mérlegelés során figyelembe vehet jogsértés esetén.

A Szabadság és felelősség fejezet V. cikke alapvető jogként biztosítja ügyfelem számára, hogy a tulajdona ellen intézett jogtalan támadást elhárítsa. Azzal, hogy a bíróságok biztosítási intézkedésként és a keresetben foglaltak alapján az adatok kiadását nem rendelték el, megsértették döntésükkel ügyfelem ezen alapjogát. A támadás (lehívásra történő hozzáférhetővé tétel, a többszörözés) jogtalan, mivel ügyfelem az ilyen magatartáshoz nem járult hozzá (Szt. 16. § (1) bekezdés: „A szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető.”).

A II. fokú bíróság szerint az Eht. szerint a jogsértőknek, mivel tartalomszolgáltatókká válnak, közzé kellene tenni adataikat. Ez olyan magatartás, melyet a jogsértő biztos nem tesz meg, és ha meg is kellene tennie, nem tesz meg, mert akkor egyértelműen megállapítható lenne a kiléte és közvetlenül fel lehetne lépni vele szemben.

A II. fokú ítélet megállapítja az Infotv. 6.§ (1bek) b) pontja alapján, hogy adatkiadásra sor kerülhet. A II. fokú bíróság nem veszi figyelembe azt, hogy a jogsértők akkor, amikor a szolgáltatásra vonatkozóan aláírták a szerződést, hozzájárultak ahhoz, hogy polgári perben is kiadja az adataikat a szolgáltató. Erre a tényre az ítélet nem tér ki.

Amennyiben az Szt. 94.§ (4) bekezdés c) pontja nem azt jelenti, hogy az adatkiadás elrendelhető, akkor ennek a bekezdésnek nincs értelme, kiüresedik a bekezdés – kerüljön hatályon kívül helyezésre!

Ügyfelem jogvédelméhez az szükséges, hogy megismerhesse az IP-címek mögötti személyek nevét és címét. Ez az információ azonban csak behatárolható időn belül kérhető le (a 2003. évi C törvény 159/A§ (3) bekezdése alapján egy

év) – amennyiben ügyfelem nem ideiglenes intézkedés keretében kéri a bíróságtól a szolgáltatói adatkiadást, hanem egy polgári per keretében, úgy az ügyek ésszerű időn belül való elbírálásával számolva is több mint egy év telik el (ahogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elbírálása is két eljárási fokon majdnem egy évet vett igénybe) – vagyis ügyfelem pernyertesség esetén sem kapná meg a kért adatokat, mivel azokat a szolgáltatók jogszabályi alapon megsemmisítik.

Jelen perben 2 azonos szinten elhelyezkedő alapon ütközik egymással.

A 2/1990 (II.18.) AB határozat foglalkozott először azzal a kérdéssel, hogy a személyes adatok védelme korlátozható jog-e, vagy abszolút jog. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet - egyebek között - a magántitok és **a személyes adatok védelméhez való jog**. E jog ugyanis épp úgy **nem abszolút érvényű**, ahogyan az Alkotmányban foglalt többi alapvető jog sem az: **a személyes adatok védelme nem annyit jelent, hogy azokat az érintett személyen kívül semmiféle okból és semmilyen körülmények között nem ismerheti meg senki más.**” Az Alkotmánybíróság ezt a megállapítását a személyes adatok védelmének a választójog és a hozzá kapcsolódó ajánlási jog érvényesülésének ütköztetése során hozta.

A 2/1990-es AB határozatra hivatkozik több más AB határozat is, ahol más, azonos kategóriába tartozó alapvető jogot ütköztettek, pl. 21/1993 (IV. 2.) AB határozat, mely kifejti, hogy „A magántitok és **a személyes adatok védelméhez való jog** azonban - ahogy azt az Alkotmánybíróság már a 2/1990. (II. 18.) AB határozatában kifejtette - **nem abszolút jog, tehát kivételesen törvény elrendelheti a magántitok és a személyes adat kötelező kiszolgáltatását és előírhatja a felhasználás módját is.** A magántitok és a személyes adatok védelméhez való jognak ilyen törvényi **korlátozása azonban csak abban az esetben minősíthető alkotmányosnak, ha az megfelel az Alkotmányban az alapjogi korlátozásokkal szemben támasztott követelményeknek.**”

Az Alkotmány 8. § (2) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető

jog lényeges tartalmát azonban törvény sem korlátozhatja. Az Alkotmánybíróság már több határozatában rámutatott arra, hogy **ha a korlátozás kényszerítő ok nélkül történik, vagy egyébként az nem áll összhangban az elérni kívánt céllal, azaz nem elkerülhetetlen, akkor az alapjog lényeges tartalmát érintő sérelem megállapítható.**

Az Alkotmánybíróság a 1202/B/1996. AB határozatában is kifejtette, hogy „a magántitok és a **személyes adatok védelméhez való jog** az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint **„nem abszolút jog**, tehát kivételesen, az Alkotmányban az alapjogi korlátozásokkal szemben támasztott követelményeknek megfelelően a törvény elrendelheti a magántitok és a személyes adat kötelező kiszolgáltatását és előírhatja a felhasználás módját is.” [21/1993. (IV. 2.) AB határozat, ABH 1993, 172, 175.]

Az Alkotmánybíróság a 20/1990 (X.4.) AB határozatában is visszautal a 2/1990-es AB határozatra, változatlan az Alkotmánybíróság véleménye.

Mivel az Szjt. és az Eht. is szabályozza az adatkiadást, ezért az adatok kiadása megengedett.

Ha a szakirodalmat szeretnénk segítségül hívni az alapjogok korlátozhatóságának megítélésekor, akkor az alábbiakat találjuk Chronowski ((Chronowski Nóra: Alkotmányjog, Dialóg Campus Kiadó Budapest-Pécs, 2013) könyvében: „Rendkívül jelentősek az Alkotmánybíróságnak azok a doktrínái, amelyek a törvényi szabályozásra, valamint a jogok korlátozásának terjedelmére vonatkoznak. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése lényegében beépíti az Alkotmánybíróság által gyakorlatának kezdete óta alkalmazott általános alapjogkorlátozási tesztet (a szükségességi-arányossági mércét)” (178. old.).

„Az általános teszt a szükségességi-arányossági teszt, amely szerint az állam akkor folyamodhat az alapjog-korlátozás eszközéhez, ha másik alapjog védelme vagy érvényesülése, egyéb alkotmányos cél védelme másként nem érhető el, és csak a feltétlenül szükséges mértékben korlátozható. Alkotmányos a korlátozás, ha:

- nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik,

- elkerülhetetlen, kényszerítő okkal történik – más alapjog, alkotmányos cél, vagy elvont alkotmányi érték védelme semmilyen más módon nem érhető el,
- súlya a cél fontosságával arányos és az okozott sérelmek enyhítésére garanciák állnak rendelkezésre.” (Chronowski 182. old).

A személyes adatok kiadása az IP-címek mögötti felhasználók vonatkozásában nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, mivel nem önkényes IP-címek lettek megadva a keresetben, hanem olyanok, akik többszörözték és hozzáférhetővé tették a szerzői jogvédelem alatt álló műveket, tehát jogsértést követtek el, illetve az alperestől nem valamennyi előfizetőjének az adatát kérjük ki, hanem csak azon adatokat, akik jogsértést követtek el. Ezen kívül nem az alperesnél tárolt összes személyes adatnak, minősített adat kiadását kérjük, hanem csak azon adatok kiadását, mely minimálisan szükséges az azonosításukhoz.

Eszerint a nemzetközi és uniós szabályoknak megfelelően az Szjt-be átültetett adatkiadási kötelezettség nem alaptörvényellenes, a jog korlátozása ebben az esetben megengedett. Amennyiben ez nem így lenne, úgy az Szjt-be nem került volna átvételre az adatkiadás, mint a szerző egyik alkalmazható joga.

„Az általános teszt arányossági eleme már a 20/1990 (X.4) AB határozatban körvonalazódott: az Alkotmánybíróság szerint az arányosság megköveteli, hogy az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya összhangban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kiválasztani. Ha az alkalmazott korlátozás a cél elérésére alkalmatlan, az alapjog sérelme megállapítható” (Chronowski. 182. old). Ebből két következtetést lehet levonni: egyrészt a legenyhébb fellépés a jogsértőkkel szemben a polgári út. Ha ugyanis az állam kifejezetten csak a büntető hatóságok által elrendelt határozat alapján tenné lehetővé az adatkiadást, akkor a torrentezők nagy számára tekintettel sok-sok állampolgárt kriminalizálni kellene, pedig lenne enyhébb út is a felelősségre vonásukhoz. Másrészt az alkalmazott korlátozás (=a személyes adatok kiadása az Szjt. szerint) a cél elérésére alkalmas, a szerző az Szjt.-ben biztosított polgári jogi igényeket a megfelelő személyekkel szemben tudná alkalmazni, így az alapjog sérelme nem állapítható meg.

A felperesi álláspont szerint az Szjt-ből és az Eht-ből fentebb idézett bekezdések adatkiadást rendelnek el törvényi szinten, ezzel a személyes adatok védelméhez való jog korlátozásra került.

Ha jelen ügyre alkalmazzuk az Alkotmánybíróság álláspontját, akkor megállapítható, hogy a korlátozás nem kényszerítő ok nélküli (adatkiadás nélkül a szerző nem tud fellépni a szerzői jogának megsértőivel szemben), összhangban áll az elérni kívánt céllal (csak azt teszi lehetővé, hogy a szerző a jogsértővel szemben léphessen fel), tehát elkerülhetetlen a korlátozás, mert más enyhébb úton a szerző nem ismerheti meg a jelen ügyben az IP-címek mögötti személyek nevét és címét – tehát az alapjog lényeges tartalmát érintő sérelem nem állapítható meg a szabályozásban.

Az Alkotmánybíróság 13/2013. (VI. 17.) AB határozatában megállapította, hogy „[30] Az Alaptörvény hatálybalépését követően az Alkotmánybíróság a korábbi Alkotmányon alapuló határozatai tekintetében kimondta, hogy az **újabb ügyekben felhasználhatja az Alaptörvény hatálybalépése előtt hozott határozataiban szereplő érveket, ha „az Alaptörvény konkrét - az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú - rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.”** (22/2012. (V. 11.) A korábbi Alkotmányon alapuló határozatokban kifejtett elvi jellegű megállapítások felhasználása tehát megkívánta az előző Alkotmány és az Alaptörvény megfelelő szabályainak tartalmi összevetését és mérlegelését az Alaptörvény értelmezési szabályaira is tekintettel.

Az Alkotmánybíróság 21/2013 (VII. 19.) AB határozatában visszautalt a 13/2013-as AB döntésre: „Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben vizsgálandó alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a

meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése" {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [32]}

Abból kell kiindulni, hogy ha az Alkotmánybíróság felhasználhatja korábbi döntéseiből azokat az alapelveket, megállapításokat, melyek esetében az Alkotmányban és az Alaptörvényben is a vizsgált szakasz vonatkozásában tartalmi egyezés van, akkor a jogalkalmazó is felhasználhatja az AB azon döntéseinek megállapításait, melyek esetében az Alkotmány és az Alaptörvényben a szövegezésben egyezés mutatkozik.

Az 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) **59. § (1)** bekezdése a személyes adatok védelmét az alábbiak szerint határozta meg: „A Magyar Köztársaságban **mindenkit megillet** a jóhírnévhez, a magánlakás sérthetetlenségéhez, valamint a magántitok és **a személyes adatok védelméhez való jog.**”

Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet VI. cikkének (1) és (2) bekezdése az alábbiak szerint hangzik: „(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

(2) Mindenkinnek **joga van személyes adatai védelméhez**, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.”

A két szabályozás tartalmilag megegyezik egymással, tehát a korábbi AB döntésekben tett megállapításokat továbbra is lehet alkalmazni.

Az AB döntések értelmében a személyes adatok védelméhez való jog korlátozható. Ez levetítve a jelen perre azt jelenti, hogy a Tisztelt Bíróság is dönthet úgy, hogy ebben az esetben a személyes adatok védelme alapjog korlátozható (túl azon, hogy ezt a korlátozást az Szjt. és az Eht. ki is mondja).

Az Alkotmánybíróság 5/2014 (II. 14.) AB határozatában kimonda, hogy „[34] 2.2. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján **más alapvető jog érvényesülése** vagy valamely alkotmányos érték védelme **érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával törvényben korlátozható.** Az Alaptörvény

e rendelkezésének megfelelően a korlátozás tartalmi követelménye, hogy az szükséges és a korlátozással elérni kívánt célhoz képest arányos legyen.”

Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet I. cikk (3) bekezdése ugyanis kimondja, hogy „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. **Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.**”

Az Alkotmány tette lehetővé, majd az Alaptörvény fenti bekezdése is lehetővé tette törvényalkotók számára, hogy az Szjt-ben korlátozzák a személyes adatok védelmének alapjogát. Nyilvánvalóan azért szerepel az Szjt-ben az adatkiadás, mint polgárjogi jogi igény.

Az Szjt. Nagykommentárja szerint „A személyhez fűződő jogokat is felölelő **magyar szerzői jog Magyarország Alaptörvényében** ezért - közvetlen alkotmányos szabályozás híján - **nemcsak a tulajdonhoz való alapvető joghoz** [Alaptörvény XIII. cikk (1) bek., 17/1992. (III. 30.) AB h., 1338/B/1992. AB h.], **hanem a véleménynyilvánítási szabadság és a művészeti alkotás szabadságának jogához is kapcsolható** [Alaptörvény Q) cikk (2) bek., IX. cikk (1) bek., X. cikk (1) bek.].”

Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet V. cikke kimondja, hogy „mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a **tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.**”

A felperesnek joga van a tulajdona ellen intézett (megtörtént hozzáférhetővé tétel), illetve a tulajdonát közvetlenül fenyegető jogtalan támadás (a jövőben is mások számára a felperes műveinek hozzáférhetővé tételének biztosítása) elhárításához. Ezen jog érvényre juttatásához szükséges fellépni a jogsértőkkel szemben, ami csak az IP-címek mögötti személyek nevének és címének a megismerésével lehetséges.

Tehát a szerzői jog megsértése esetén a szerzőnek az Alaptörvényben rögzített jogai sérülnek:

- tulajdonhoz való jog
- véleménynyilvánítás szabadsága
- művészeti alkotás szabadsága
- tulajdona ellen intézett, vagy azt közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhírtásának joga.

A fentiek alapján jelen esetben a személyes adat védelméhez való jog korlátozható, mert:

- más alapvető jog érvényesülése miatt van a korlátozásra szükség
- csak feltétlenül szükséges mértékben kerül korlátozásra, hisz csak a név és a lakcím kiadását kértük abból az okból kifolyólag, mivel más eljárás keretében a szerző jogséremlme nem orvosolható. Csak meghatározott adat kiadását kéri a felperes és csak jelen perben érintett jogsértésekkel kapcsolatos fellépéshez.
- az elérni kívánt cél: a szerző szeretne fellépni a jogsértésekkel, a jogsértőkkel szemben. A szerző célja az Szjt-ben számára biztosított joggyakorlás lehetővé tétele, egyéb célra az adatokat nem használja fel.
- az eljárás során az alapvető jog lényeges tartalma csak a felperes joggyakorlásához kerül felhasználásra, így a személyes adatok védelmének lényeges tartalma nem sérül.

Amennyiben a szerző jogai (ld. VI. pont) kerülnének korlátozásra, vagyis a személyes adatok kerülnének védelemre, akkor

- igaz, hogy más alapvető joggal szemben történne a korlátozás, **de**
- nem feltétlenül szükséges mértékben, mivel a felperesnek, mint szerzőnek több alapvető joga is korlátozásra kerülne egy alapjoggal szemben azért, hogy a jogsértők további jogsértéseket követhessenek el a felperes sérelmére. Ezen kívül a jog nem korlátozásra kerülne, hanem kiiktatódná, kiüresedne, vagyis teljes korlátozás, tiltás valósulna meg. Részleges korlátozásra nincs lehetőség.
- az elérni kívánt célja a korlátozásnak pedig az lenne, hogy biztosítja a jogsértők számára nyugodtan P2P rendszereken védett műveket többszörözését és mások számára hozzáférhetővé tételét, tehát a jogsértést támogatná a korlátozás.

- a felperes, mint szerző alapvető jogai, azok lényeges tartalma nem kerülne tiszteletben tartásra, sőt inkább „eltiprásra”, annulálásra, kiüresítésre.

Az Info tv. 6.§ (1) b pontját és az AB döntéseket összevetve megállapítható, hogy a felperes jogos érdekeinek érvényesítése (=szerzői jogának érvényre juttatása) céljából szükséges az adatkezelés és a szerzői jog érvényesítése során a személyes adatok védelméhez fűződő jog törvényi korlátozása és ennek a korlátozásnak a gyakorlatban történő alkalmazása nem ró aránytalan terhet az érintetteknek.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Ügyfelem az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be, a másodfokú ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

6. Nyilatkozok ügyfelem képviselőként, hogy az ügyben nincs folyamatban a Kúria előtt felülvizsgálati eljárás, illetve arról is, hogy nem kezdeményezett ügyfelem perújítást az ügyben.

7. Nyilatkozok saját és ügyfelem nevében, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel jelen alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő **személyes adatok nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.**

Balatonboglár, 2017.03.01.

Dr. KOZMA ÁGOTA
ügyvéd
8630 Balatonboglár, Erzsébet u. 73.

[Redacted signature]

indítványozó képviselőként:

Dr. Kozma Ágota - ügyvéd

Mellékletek:

M/1 Ügyvédi meghatalmazás

M/2 a Győri Törvényszék Pk.50.371/2014/12. számú végzése

M/3 a Győri Ítéltábla Pkf.I.25.858/2014/2. számú végzése

M/4 a Győri Törvényszék P.20.849/2014/13. számú ítélete

M/5 a Győri Ítéltábla Pf. I.20.093/2015/26/I. számú ítélete

M/6 ideiglenes intézkedés iránti kérelem

M/7 kereset

M/8 kereset kiegészítése

M/9 beadvány

M/10 fellebbezés